

RESA MED DEMONER

TREDJE BOKEN I EN TRILOGI

av RIGMOR TJERNGREN

Annika kör norrut i en stulen bil och med en tax i baksätet. Med sig har hon ett gäng demoner som hon trycker undan mer eller mindre framgångsrikt. Men de hinner ikapp henne. Annika har en oklar målsättning om att hon ska hämnas. Eller få klarhet. Hon är på väg in i mörkret, hennes enda trygghet. På sin resa möter hon män som under de mest märkliga omständigheter kommer i hennes väg. En man hon en gång kände, en man hon inte känner och så Han som kan vara hela meningen med resan...

RESA MED DEMONER är den tredje och avslutande delen i trilogin om Annika Domeij. Den första delen heter *STÅ ILÅGOR* och den andra *ASKKROPPEN*.

Rigmor Tjerngren

RIGMOR TJERNGREN är författare och samhällsdebattör, Fil.kand. inom beteendevetenskap och har arbetat som universitetslärare, studievägledare och utredare inom Kriminalvården. Hon har startat en förening mot mobbning (*OMM: Organisation Mot Mobbning*) och är verksam som samtals-terapeut bland annat på Självmordslinjen (*Mind*). Bor på sydkusten i Skåne med två taxar och en sambo.

porträttfoto: Marianne Westerlund

Lassbo Förlag
FÖR BERÄTTELSEN I DIG

ISBN 978-91-988829-1-9

9 789198 882919 >

RESA MED DEMONER

av RIGMOR TJERNGREN

Resa med demoner. 1:a Upplagan 2023

Lassbo Förlag, Göteborg.

www.lassboforlag.se

ISBN: 978-91-988829-1-9

© Rigmor Tjerngren 2023.

Materialet i denna bok är skyddat enligt upphovsrättslagen.

Redaktör: Josefin Lassbo

Omslag: Linda Pabst

Grafisk form: Edita Ramoniene

Tryck: Scandinavian book, 2023.

<https://scandinavianbook.se/>

*“Det är klokare att gå sin egen väg än att gå vilse i
andras fotspår.” – Okänd*

Kapitel

1

I Helsingborg tog euforin slut.

Ebba flåsade i baksätet, tungan hängde ut som efter en språngmarsch. Men Ebba var en tolvårig tax och språngmarscher hade hon slutat med i tioårsåldern. Hon var förmodligen törstig.

Annika rättade till backspegeln med höger hand. Handen darrade så det var svårt att få in rätt sikt. Det kröp i samtliga nervtrådar, svirrade i huvudet och alla triumferande frihetstankar hade lämnat hjärnan redan utanför Malmö. Men hon hade envist kört på fast hon hatade motorvägar. Kört på autopiloten den sista sträckan. Nere i Helsingborgs hamn hade det tagit stopp. Hon hade inte behövt köra in om Helsingborg, men det fanns en gnutta självbevarelsedrift kvar.

Hon satt alldeles stilla och stirrade genom framrutan utan att se. Det här gick inte längre.

Mobilen hade ringt flera gånger fast hon inte hade några vänner. Sannolikt var det bilägaren som saknade sin bil.

Annika lutade sig mot ratten. Hon väntade på att skakningarna skulle upphöra. Sätet klibbade, sliten skinnimitation, grågrön färg.

Annika gillade varken färgen eller bilen. Längtade efter sin hundkoja. Skönt att hon hade någon känsla kvar. Fast längtade hon efter sin bil? Ingenting var sig likt. Bilen kanske inte existerade längre. Inte huset heller. Per hade tagit med sig hennes invanda värld, när han försvann. Den förutsägbara världen. Den enda hon hade.

– Vad ska vi göra Ebba? Ta in på Hotell Mollberg över natten?

Taxen mötte hennes blick i backspeglén. En matt blick. Det här dög inte. Annika gjorde en kalkyl på sin sista energi och kom fram till att Hotell Mollberg inte tog emot taxar. Varför visste hon inte. Med tanke på priset borde en hel kennel kunna checka in.

Annika hade bott i Helsingborg i sju år, men aldrig på Hotell Mollberg. Hon hade varit där på en 60-årsfest, mindes kandela-brarna, den snorkiga svinryggskvinnan i garderoben och kyparna i bländvita skjortor, svarta västar och blanka skor. Hur maten smakat eller vem som fyllt år kunde hon inte minnas. Var glad att hon slapp betala notan för kalaset.

Helsingborg var förknippat med ångest. På den tiden hon bodde där var hon nyskild och hade köpt sitt första hus i Rydebäck, ett jättelikt villaområde söder om stan. Ett radhus till sig och de små sönerna. Jobbet som chef för intagningsnämnden var nytt och främmande. Nämnden huserade i ett sekelskifteshus med kakelugnar och utsikt över hamnens inlopp för turande båtar till Helsingör. Två sekreterare satt utanför hennes kakelugnsrum och väntade på uppgifter från henne.

Som chef.

Chefen visste inte vilka uppgifter de väntade på. Hon var tvungen att fråga. De båda sekreterarna, två erfarna gråhårsdamer,

hade omärkligt skakat på sina huvuden och med en småskollärares överdrivna tydlighet gått igenom manualer och ärenden med henne. Hon låtsades förstå men gjorde tvärtom. Det låg för Annika att göra tvärtom. När de skulle ha det första sammanträdet i intagningsnämnden, hade det uppstått kaos. Fel papper var utdelade och rätt papper fattades. Nämnden upplöstes i brist på meningsfullhet och rektorn på Olympiaskolan stannade kvar för att gå igenom rutinerna med Annika. Det tog hela eftermiddagen och kvällen, för Annika var inte lättlärd när det gällde trista tabeller och paragrafer och slutade med att de gick och drack vin på en pub i närheten och sedan var hon rektorns älskarinna, så länge frun och de tre döttrarna var kvar på landet.

Rektorn var het som en darrande bakugn och det gick för honom direkt han kom ner i sänghalmen. Varje gång. Men hon var kär. Eller fascinerad av hela arrangemanget att de satt på nämndsammanträdet och visste något som de andra inte visste. Det gav en krydda åt de segdragna sammankomsterna.

Ebba flåsade igen och ryckte upp Annika ur minnesbrunnen. Det fanns mer att hämta där, men nu var taxens liv och välmående viktigare. Det hade ändå hjälpt att plocka fram något ur skallen som inte hade katastrof inristat i sig. Hon hade nog av den katastrof hon just lämnat.

Mobilen ringde igen. Impulsivt tänkte hon stänga av den, men ångrade sig. Kanske kunde hon fråga uppringaren om vandrarhem i närheten av Helsingborg.

- Hallå?
- Annika? Var i helvete är du?
- Vem talar jag med?

– Är du helt sjuk i huvudet eller det behöver jag inte fråga. Det vet jag. Var är du någonstans? Varför har du snott min bil?

– Vet du om något vandrarhem i närheten av Helsingborg? Tror inte att Hotell Mollberg godkänner hundar.

Annika hörde Jenny flämta till. Det var tydligen inte bara Ebba som var törstig. Hon var själv törstig. Tungan klubbade fast i gommen. Fick bruka våld för att få ner den i talbart skick.

– Vad gör du i Helsingborg?

Jenny drog djupt efter andan. Det blev tyst. Förmodligen försökte hon samla sig till något begripligt att säga, för människan i luren var inte tillräknelig. Annika tänkte att nu kommer något pedagogiskt och långsamt med betoning på varje ord. Hon riktigt gladde sig.

– Jag vet inte vart du är på väg och jag bryr mig inte. Jo, jag bryr mig om dina medtrafikanter, eftersom du knappast kan vara nykter. Du har helt flippat ur. Jag kan tänka mig att ta tåget till Helsingborg för att få hem min bil. Men du får ta tåget hem. Jag vill inte ha dig i bilen. Jag vill inte se dig mer. Ditt uppförande ...

– Du kan låna min bil så länge, Per har reservnycklarna. Om han inte slängt dem, men det skulle inte vara likt Per. Jag måste fortsätta nu.

Ännu en djup suck från Jenny eller ett stönande. Tyst igen. Spänningen var olidlig, men Annika började bli kissnödig och dessutom orolig för Ebba som nu låg på sidan med slutna ögon. Taxen måste få vatten och rastas.

– Om du inte omedelbart vänder om och kommer hem med min bil, så kontakter jag polisen. Det får vara slut på dina ego-fasoner!

Annika stängde av samtalet. Varför hade hon svarat? Nu när hon lyckats slå sig fri. Det gamla helvetet slungade henne tillbaka, omgav henne på alla sidor och pulvriserade visionerna. Meningslöshetens fula tryne viskade med klibbig mun nära hennes öra ”det är för sent, fattar du? du klarar det inte.”

Mobilen skorrade igen, Annika slängde in den ett hörn. Funderade på att gråta. Vad fan skulle hon göra? Letade i hjärnkontorets alla vindlande korridorer, mapp efter mapp, där det stod Helsingborg på framsidan. Hon borde känna en massa folk, om hon bara kunde koncentrera sig. Måste skaffa husrum åt sig och Ebba och ringa Dan. Bara Ebba fick vatten och mat och rastning.

Letade upp mobilen bakom ryggstödet, bläddrade i adressboken. Namn efter namn, ingen Helsingborgsbo eller så hade hon glömt vem som bodde var. Det var nästan trettio år sedan hon bodde i stan, folk kunde ha flyttat eller dött.

Så kom namnet upp: Johan Östlund.

Bildlärare på den grundskola där Annika jobbat som studievägledare. Johan var bohem och erotiskt lagd i samma veva som Annika suktade efter gymnasierektorn med frun och de tre döttrarna på landet. Aldrig möttes de två mer än vid några flirtiga luncher och en lite tafflig erotik i Johans lya med etsningar och lukten av terpentin. Han hade en enorm spegel på guldfötter mitt i rummet och när hon ställde sig framför den, kom Johan upp bakom henne, slöt armarna om henne och händerna om hennes

bröst. De bara stod där, alldeles stilla och såg sig själva i spegeln. Ett erotiskt ögonblick, rysningar i kroppen, matthet i knäveckan. Mer blev det inte.

Kunde han bo kvar? Efter trettio år? Förmodligen var han gift och bodde i Märsta eller Brunkeberg. Varför skulle han ha flyttat till Stockholm? Han var definitivt ingen storstadsbo, snarare vagabond till läggningen.

Hon skulle ringa Johan. Han fick skilja sig och flytta från Märsta i brådrasket, om han nu inte bodde kvar i terpentinlyan.

Var befann hon sig?

I hamnen, ja men vilken gata? På trettio år hade hon hunnit glömma alla Helsingborgsgator, bortsett från den långa Bergaliden. Hade vid ett tillfälle varit på 50-årsuppvakning där. Lägenheten hade stuckaturer i taket och djupa fönstersmygar. Hon hade stått vid det höga fönstret mot Bergaliden och pratat med en kollega om att ha eller inte ha bil. Plötsligt kom en bil susande i hög fart ner för den långa backen och Annika hade sagt att ”just en sådan bil har jag, precis en sådan”, för att sedan upptäcka att det VAR henne bil som susade förbi. Utan henne. Utan någon förare alls. Hon hade glömt att dra åt handbromsen. Att den sedan fortsatte över Järnvägsgatan och rakt in i väntsalen för turande resenärer till Helsingör var en annan historia.

Men Bergaliden hade etsat sig in.

Annika gick in och googlade på Johan Östlund. Bingo! Han fanns kvar. Men inte på den adress hon mindes, en lya på Trädgårdsgatan, som var en tvärgata till Järnvägsgatan, se där, Helsingborgsminnet rasslade trots allt igång, utan på Hebsackersgatan. Märkligt namn. Johan var också märklig, så det passade bra.

Å andra sidan kunde det vara en annan Johan Östlund, nej förresten, det vore konstigt. Hon fick chansa. I värsta fall fick hon bo hos den okände Johan, såvida han inte var den rätte Johan. Å tredje sidan kände hon inte heller den förste Johan så bra, så det kunde kvitta. Ebba behövde vatten och mat och kissa.

Hon ringde det angivna mobilnumret och höll andan. Tänkta att just nu ringer Jenny polisen och väntade sig i vilket ögonblick som helst få höra sirener.

- Ja hallå ... ?
- Hej Johan, det är Annika.
- Vem?
- Annika Domeij, din gamla flamma.

Bet sig i tungan, ”gamla flamma” idiotiskt att använda detta uråldriga uttryck, som hennes egen mamma använt i sin ungdom i mitten av 1900-talet.

- Annika? Är det verkligen du? Jag har ju sett dig på Facebook och tänkt att jag skulle ta kontakt ... detta måste vara telepati.
- Precis vad det är. Du, jag har min tax i bilen och vi behöver gå på toaletten, och ...
- Är du här? I Helsingborg?
- Det är klart. Telepatin drog oss hit. Kan vi komma förbi?
- Jaa ... det är klart. Men jag har det stökigt ... men självklart.
- Har du gästrum?
- Här går det undan.
- Jag berättar sedan, håller på att kissa på mig.
- Hittar du hit då? Jag bor på ...

– Hebsackersgatan, jag vet. Är det portkod och allra helst garage?

– Är du jagad av polisen? Det låter så.

– Självklart. Vi är där om tio minuter. Du får gärna sätta på kaffe.

Det här gick som smort. Annika funderade på om Johan kunde bli en ersättare för Dan, om nu Dan mot förmodan inte ville träffa henne. I Göteborg. Eller så kunde hon ha båda två och växla emellan.

Kollade på Google Maps och satte kurs mot Hebsackersgatan.